

pa sedaj jo je premagal smeh, ko se je dete komaj ulovilo, da ni padlo.

„Ne smeš je mučiti, Rezi“, je izpregovorila nato Jerica in vzela Mimico v naročaj. „Senička moja, saj si ti moja, kaj ne?“ poljubila jo je na blede ustnice tako čvrsto, kakor je le mogla. Dete se je stisnilo v gubo in skrilo obrazek na prsih Jeričinih. Pospišil je hvaležno pogledal svast.

Pospišilovka pa je rekla smeje se:

„Gledališka igravka bo, drugega ne bo iz nje . . . baletna plesavka, ha, ha!“

„Ne, ne, Rezi, tega pa jaz ne dovolim“, se je osmelil reči Pospišil in boječe pogledal svojo ženo.

„Norec, mar misliš, da zares pravim? Ne bodi neumen!“

„Ali imate samo tega otroka?“ je vprašala Poljanka.

„Samo! He, več jih ne maramo“, je odgovorila Pospišilovka z drznim smehom.

Stara Poljanka je skoro zardela, a rekla ni nič.

Po noči pa, ko sta bila z Jankom sama v sobi, ga je dvakrat vprašala, če bi bil rad tukaj na stanovanju. In ko ji je Janko obakrat pritrdil, naročevala mu je dolgo v noč, naj se ne zmeni za nič drugega kakor za knjige. Hodi naj večkrat k Martinovemu gospodu, ki ga imajo jako radi, in moli naj. Govoriti pa mu ni treba veliko niti z gospodinjo, niti s kom drugim v hiši.

Janko je materi obetal naročilo za naročilom, dokler ga ni slednjič premagal zaspanec. Ko se ni več oglasil, je utihnila tudi Poljanka, a zaspala ni dolgo. Premišljala je in hudo se ji je storilo, ko je pomislila, da pušča svojega otroka samega v tujini.

Tiha solza ji je pripolzela po licu, za prvo druga, tretja . . . solza za solzo.

(Dalje.)

Prstan.

O zlati prstan moj!
Naj tvoj sijaj
ljubezni bode pôrok mi,
zvestobe bode prôrok mi,
ti prstan moj!

O zlati prstan moj!
Če je vesel,
tedaj le iskri se svetló,
kot svetlo njega je okó,
ti prstan moj!

O zlati prstan moj!
Če v boli mrè,
če je pogléd njegov mračán,
pa sam postani mi temán,
ti prstan moj!

A. Zdénčan.

V slovo.

„Ne plakaj! Pusti me, da grem,
ostati tukaj dlje ne smem:
domov oditi miče me,
saj veš, da oče kliče me.“

Dal oče bo denar in dom,
da potlej nanj se ženil bom . . .
Če še dotlej mi zvesta boš,
pa moja ti nevesta boš.“

Tako v slovó govoril je,
odšel, drugače storil je:
v domači vasi je vesel
bogato vdovo v zakon vzal.

A. Zdénčan.